

§ 57. Minister Finansów:

- 1) w porozumieniu z Przewodniczącym Komisji Planowania przy Radzie Ministrów oraz Ministrami Obrony Narodowej i Spraw Wewnętrznych określi zakres i tryb stosowania przepisów uchwały w jednostkach podległych tym ministrom,
- 2) określi zasady finansowania inwestycji i remontów w instytucjach finansowych i ubezpieczeniowych, z zastosowaniem podziału inwestycji na inwestycje branżowe i przedsiębiorstw,
- 3) może wprowadzić szczególne zasady finansowania inwestycji i remontów stosownie do warunków wynikających ze specyfiki określonych jednostek.

§ 58. Zobowiązuje się ministrowie i przewodniczących prezydium wojewódzkich rad narodowych do bieżącej oceny, określonych w uchwale zasad finansowania inwestycji i remontów oraz do zgłaszania Ministrowi Finansów wniosków w sprawie udoskonalenia tych zasad.

§ 59. Przepisy dotyczące:

- 1) ministrów — stosuje się również do przewodniczących komisji i komitetów oraz do kierowników urzędów centralnych,
- 2) zjednoczeń — stosuje się również do jednostek równorzędnych,
- 3) prezydium wojewódzkich rad narodowych — stosuje się również do prezydium rad narodowych miast wyłączonych z województw.

§ 60. Tracą moc:

- 1) uchwała nr 189 Rady Ministrów z dnia 1 czerwca 1962 r. w sprawie wzmoczenia kontroli nad zamawianiem i montażem maszyn (Monitor Polski Nr 51, poz. 249),
- 2) uchwała nr 124 Rady Ministrów z dnia 15 lipca 1969 r. w sprawie zasad finansowania inwestycji i remontów jednostek państwowych (Monitor Polski z 1969 r. Nr 32, poz. 237 i z 1970 r. Nr 40, poz. 296), z tym że pozostają w mocy przepisy wydane na podstawie § 68 tej uchwały, dotyczące rozliczeń środków inwestycyjnych,

3) uchwała nr 132 Rady Ministrów z dnia 11 sierpnia 1970 r. w sprawie oprocentowania nie zagospodarowanych maszyn i urządzeń (Monitor Polski Nr 28, poz. 233),

4) § 10 uchwały nr 51 Rady Ministrów z dnia 20 lutego 1968 r. w sprawie gospodarki finansowej państwowych przedsiębiorstw podległych Ministrowi Handlu Wewnętrznego lub przez niego nadzorowanych (Monitor Polski z 1971 r. Nr 26, poz. 168),

5) § 16—18 i 47 uchwały nr 176 Rady Ministrów z dnia 9 listopada 1970 r. w sprawie gospodarki finansowej państwowych przedsiębiorstw, kombinatów i zjednoczeń przemysłowych oraz budowlano-montażowych, objętych planowaniem centralnym (Monitor Polski z 1971 r. Nr 26, poz. 166),

6) § 12—14 i 50 uchwały nr 177 Rady Ministrów z dnia 9 listopada 1970 r. w sprawie gospodarki finansowej państwowych przedsiębiorstw przemysłowych, budowlanych, usług rolniczych i gospodarki komunalnej oraz ich zjednoczeń objętych planowaniem terenowym (Monitor Polski z 1971 r. Nr 26, poz. 167),

7) § 14 i 15 uchwały nr 72 Rady Ministrów z dnia 2 kwietnia 1971 r. w sprawie gospodarki finansowej organizacji gospodarczej Lasy Państwowe (Monitor Polski Nr 25, poz. 158).

§ 61. Uchwała nie narusza przepisów określających zasady finansowania inwestycji i remontów w:

- 1) zarządach budynków mieszkalnych,
- 2) wielobranżowych przedsiębiorstwach gospodarki komunalnej i mieszkaniowej,
- 3) przedsiębiorstwach żeglugi morskiej,
- 4) przedsiębiorstwie Polskie Koleje Państwowe,
- 5) przedsiębiorstwie Polskie Linie Lotnicze „LOT”,
- 6) przedsiębiorstwach prowadzących.

§ 62. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1972 r.

Prezes Rady Ministrów: P. Jaroszewicz

133

UCHWAŁA Nr 75 RADY MINISTRÓW

z dnia 10 marca 1972 r.

w sprawie projektowania inwestycji.

W celu usprawnienia przygotowania dokumentacji projektowej oraz zapewnienia skracania cykli realizacji inwestycji Rada Ministrów uchwala, co następuje:

I. Przepisy ogólne.

§ 1. Uchwała ustala ramowe zasady sporządzania, uzgadniania i zatwierdzania założeń techniczno-ekonomicznych oraz sporządzania projektów technicznych inwestycji związanych z budową, rozbudową, przebudową i modernizacją, podejmowanych przez jednostki gospodarki uspołecznionej.

§ 2. Ustala się następujące znaczenie pojęć użytych w uchwale:

- 1) założenia techniczno-ekonomiczne inwestycji, zwane dalej „założeniami”, są to podstawowe ustalenia określają-

ce cel, program i wymagania stawiane inwestycji, metody i cykl realizacji oraz nieprzekraczalny jej koszt; dla inwestycji produkcyjnych ponadto cykl uzyskania projektowanej zdolności produkcyjnej i rachunek efektywności ekonomicznej,

- 2) projekt techniczny inwestycji, zwany dalej „projektem”, jest to zbiór dyspozycji technicznych wiążących realizatorów inwestycji; ustala on zakres i sposób prawidłowego wykonania wszystkich robót, dostaw i czynności nim objętych w terminach zgodnych z harmonogramem i niezbędnych do osiągnięcia zamierzonego efektu,
- 3) przedsięwzięcie inwestycyjne, zwane dalej „przedsięwzięciem”, jest to inwestycja obejmująca zakresem rzeczowym kompleksowo inwestycję podstawową wraz z inwestycjami towarzyszącymi i wspólnymi; przedsięwzięcie

inwestycyjne, zależnie od charakteru i wielkości, obejmuje jedno lub kilka zadań inwestycyjnych,

- 4) zadanie inwestycyjne, zwane dalej „zadaniem”, jest to taka część zakresu rzeczowego przedsięwzięcia, która może być z niego wyodrębniona, a po oddaniu do użytku w terminie wcześniejszym niż całe przedsięwzięcie, pozwala na podjęcie prawidłowej eksploatacji, uzyskanie określonego efektu gospodarczego (produkcyjnego lub usługowego) oraz dokonanie rozliczeń; podział na zadania ustalony w założeniach jest wiążący dla dalszego projektowania, planowania, finansowania, a następnie rozliczania zakończonych i oddawanych do użytku inwestycji,
- 5) obiekt budowlany, zwany dalej „obiektem”, jest to część zadania, na przykład budynek, budowla inżynierska, instalacja przemysłowa; w niektórych wypadkach obiekt stanowić może samodzielne zadanie,
- 6) inwestycje proste są to inwestycje:
 - a) o programie wielokrotnie realizowanym w dotychczasowej praktyce, sprawdzonej technologii, oparte na zastosowaniu projektów typowych, obowiązujących systemów projektowania oraz zestawów projektów i wykorzystaniu indywidualnych projektów kwalifikujących się do ponownej realizacji,
 - b) projektowane na podstawie katalogów gotowych rozwiązań,
 - c) realizowane ze środków przedsiębiorstw, polegające na modernizacji technologii, wymianie urządzeń oraz na częściowej rozbudowie istniejących obiektów na terenie prawnie użytkowanym,
 - d) inne — uznane przez organ podejmujący decyzję o realizacji inwestycji, np. inwestycje realizowane na podstawie kompletnych projektów zagranicznych (lub adaptowanych), dostarczanych przez jednego generalnego dostawcę kompletnego wyposażenia technicznego.

II. Ramowe zasady przygotowania inwestycji do realizacji.

Założenia techniczno-ekonomiczne inwestycji

§ 3. 1. Założenia sporządza się dla przedsięwzięcia. Przy sporządzaniu założeń w celu wyboru najkorzystniejszych rozwiązań należy opierać się na kierunkowych opracowaniach prognostycznych i programowych, jak prognozy rozwoju kraju, regionów, branż i programy rozwoju większych przedsiębiorstw, bilanse oraz studia programowe i specjalistyczne (geologiczne, komunikacyjne itp.).

2. Założenia powinny być zgodne z aktualnym programem rozwoju branży, a jeżeli proponowana jest budowa nowego zakładu lub rozbudowa istniejącego, powinny zawierać stwierdzenie inwestora, że nie jest możliwe uzyskanie przyrostu zdolności produkcyjnej lub usługowej przez zwiększenie zdolności produkcyjnych (usługowych) bądź wymiany urządzeń produkcyjnych (usługowych) w czynnych zakładach danej branży. Inwestor może uzyskać rozwiązanie problemów programowych, technicznych i ekonomicznych oraz organizacyjnych w drodze konkursów przed sporządzeniem założeń.

3. W założeniach dokonać należy wyboru wariantu rozwiązania inwestycji zapewniającego największe korzyści oraz określić ewentualną możliwość i efektywność dalszej rozbudowy. Jeżeli wybór wykracza poza kompetencje sporządzającego założenia, porównawczą charakterystykę rozwiązań wariantowych należy przedstawić do decyzji właściwemu organowi wymienionemu w § 12.

4. Założenia sporządzane dla nowych albo podlegających generalnej rekonstrukcji zakładów przemysłowych powinny zawierać ocenę nowoczesności przewidzianych rozwiązań projektowo-technologicznych i wyrobów w porównaniu z poziomem światowym.

5. Założenia powinny zawierać ustalenia w zakresie zastosowania projektów obiektów typowych, indywidualnych projektów zakwalifikowanych do ponownego wykorzystania oraz zunifikowanych segmentów i elementów objętych tzw. typizacją otwartą, sformułowane pod kątem widzenia maksymalnego wykorzystania gotowych rozwiązań projektowych.

6. Przewidywane zastosowanie nowatorskich rozwiązań technologicznych, konstrukcyjnych, instalacyjnych i innych wymaga określenia w założeniach sposobu i terminu ich sprawdzenia.

§ 4. 1. Opracowanie założeń inwestor może zlecić:

- 1) właściwej jednostce projektowania,
- 2) właściwej branżowo organizacji naukowo-badawczej,
- 3) powołanemu w tym celu zespołowi

lub sporządzić we własnym zakresie. Niezależnie od odpowiedzialności jednostki opracowującej założenia za treść założeń odpowiada inwestor.

2. Inwestor zlecający sporządzenie założeń obowiązany jest określić przedmiot zamówienia oraz dostarczyć zleceniobiorcy stosownie do umowy odpowiednie wytyczne i dokumenty — w zakresie dostosowanym do charakteru inwestycji i jej lokalizacji — przykładowo:

- 1) wytyczne programowe inwestycji uzasadniające potrzebę jej realizacji, ogólną charakterystykę przedsięwzięcia, postulaty dotyczące rodzaju surowców i technologii wytwarzania, docelowe terminy (etapy) budowy i uruchomienia produkcji, postulowany okres zwrotu nakładów inwestycyjnych,
- 2) decyzję i materiały dotyczące ustalenia lokalizacji inwestycji, wstępne dane o inwestycjach towarzyszących i wspólnych oraz współzależnych, informację o stanie zainwestowania terenu (inventaryzację urządzeń naziemnych i podziemnych), dokumentację fizjograficzną, hydrogeologiczną, geologiczną, podkłady geodezyjne, ustalenie istniejącego zanieczyszczenia atmosfery oraz dokumentację prawną związaną z przejęciem terenu.

§ 5. 1. Zakres założeń, zróżnicowany w zależności od charakteru, stopnia skomplikowania i wielkości inwestycji, powinien obejmować przykładowo:

- 1) dla inwestycji nieprodukcyjnych:
 - a) określenie inwestycji z jej techniczną charakterystyką,
 - b) dane o inwestycjach towarzyszących i wspólnych,
 - c) ogólny plan zagospodarowania terenu inwestycji ze wskaźnikową charakterystyką zawartych w nim rozwiązań oraz uwzględnieniem zagadnień ochrony naturalnego środowiska człowieka,
 - d) ogólne dyspozycje w sprawie rodzaju projektowanych konstrukcji, technologii, wykonawstwa oraz zastosowanych w budowie elementów budowlanych i wyposażenia,
 - e) określenie nieprzekraczalnego kosztu inwestycji,
 - f) cykl inwestowania oraz dyrektywne harmonogramy prac projektowych, robót budowlano-montażowych, dostaw wyposażenia,
 - g) charakterystyczne wskaźniki i dane porównawcze uzasadniające poprawność przyjętych rozwiązań i inne podstawowe dane niezbędne do powzięcia decyzji o celowości proponowanej inwestycji oraz jej prawidłowej realizacji,
 - h) dowody uzgodnień

2) dla inwestycji produkcyjnych oprócz powyższych elementów:

- a) program i technologię produkcji oraz określenie podstawowych maszyn i urządzeń (w tym importowanych), których charakterystyka nie może ulec pogorszeniu w czasie opracowania projektu technicznego i realizacji,
- b) koszty własne, akumulację i rentowność produkcji,
- c) dyrektywne terminy dostaw urządzeń technologicznych,
- d) przewidywaną wielkość i strukturę zatrudnienia, potrzeby w zakresie szkolenia zawodowego przyszłej załogi oraz poziom wydajności,
- e) wytyczne organizacji i uruchomienia produkcji oraz cykl osiągnięcia projektowanych zdolności produkcyjnych,
- f) wstępne rozeznanie bądź potwierdzenie możliwości uzyskania dostaw kooperacyjnych, podstawowych surowców i materiałów, w tym importowanych,
- g) analizę ekonomicznej efektywności inwestycji z podaniem okresu zwrotu nakładów inwestycyjnych, przeprowadzoną według aktualnie obowiązujących zasad,
- h) wskaźniki określające korzyści ekonomiczne (ekonomiczno-społeczne), które mają być osiągnięte w rezultacie uruchomienia projektowanych mocy wytwórczych,
- i) informację o inwestycjach współzależnych u kooperantów.

§ 6. 1. Sporządzane w ramach założeń zbiorcze zestawienie kosztów (zsk) określa nieprzekraczalny koszt przedsięwzięcia inwestycyjnego, skalkulowany dla wybranego wariantu rozwiązania inwestycji. W uzasadnieniu wyboru wariantu rozwiązania należy podać różnice kosztów, charakteryzujące to rozwiązanie w porównaniu z innymi wariantami rozważanymi i przedstawianymi do wyboru zatwierdzającemu założenia (§ 3 ust. 3). Jeżeli występuje podział przedsięwzięcia na zadania, koszt ten stanowi sumę nieprzekraczalnych zestawień kosztów zadań inwestycyjnych (zsk).

2. Określenie w założeniach wysokości kosztu inwestycji powinno być oparte na:

- 1) cenach katalogowych obiektów, segmentów i urządzeń typowych oraz elementów zunifikowanych,
- 2) wycenie na podstawie katalogów wskaźników kosztów elementów i obiektów lub na wskaźnikach jednostkowych nakładów inwestycyjnych uzyskanych z praktyki inwestycyjnej,
- 3) obowiązujących cennikach maszyn i urządzeń typowych, cenach ofertowych (wiążących) lub umowach wstępnych o dostawę maszyn i urządzeń nietypowych bądź informacjach central handlu zagranicznego (z uwzględnieniem prognoz),
- 4) kalkulacji indywidualnej — wyjątkowo.

3. Zestawienie kosztów zadania (zsk) ujmuje koszt obiektów i robót występujących poza obiektami oraz inne konieczne nakłady. Każdy zasadniczy obiekt wolno stojący lub zespolony oraz zasadnicze roboty wykonywane poza obiektami powinny być ujmowane w osobnej pozycji zestawienia kosztów zadania (zsk) bądź zbiorczego zestawienia kosztów przedsięwzięcia jednozadaniowego.

4. Koszty robót budowlanych (z instalacjami) oraz montażu maszyn i urządzeń, obliczone w oparciu o podstawy podane w ust. 2 pkt 1, 2 i 4, powinny obejmować również wartość narzutów uzupełniających.

5. Koszty zakupu maszyn i urządzeń, narzędzi i inwentarza określone na podstawie preliminarza powinny ujmować

koszty transportu oraz zaopatrzenia i składowania maszyn i urządzeń. Przy zastosowaniu maszyn i urządzeń nietypowych w ich koszcie powinien być ujęty również koszt sporządzenia dla nich dokumentacji konstrukcyjnej (jeżeli nie został pokryty z kredytów na postęp techniczny). W preliminarzach należy wykazywać pochodzenie maszyn i urządzeń (krajowe, importowane) oraz kierunki, z jakich są one importowane, według podziału na obszary określone odrębnymi przepisami.

6. Wskaźniki techniczno-ekonomiczne dla zestawienia kosztów zadania (zsk) należy obliczać w poszczególnych pozycjach na jednostkę charakteryzującą obiekt, a dla poszczególnych rozdziałów i części — na jednostkę charakteryzującą zdolność produkcyjną lub usługową danego zadania inwestycyjnego.

7. Rezerwę na nieprzewidziane roboty i wydatki należy przyjmować w poszczególnych zestawieniach kosztów zadań inwestycyjnych w wysokości 5 do 10% w zależności od czasu trwania inwestycji, liczby źródeł zakupu wyposażenia technicznego, zwłaszcza z importu, oraz stopnia dokładności wyceny poszczególnych elementów zestawienia kosztów zadania (zsk). Wyższa od 10% rezerwa może być ustalona wyjątkowo, w drodze indywidualnej decyzji jednostki zatwierdzającej założenia, dla inwestycji o szczególnie skomplikowanym i nowatorskim charakterze, przy znacznym stopniu niepewności wyceny wobec braku doświadczeń bądź z innych powodów (roboty poszukiwawcze górnicze, specyficzne stosunki gruntowo-wodne terenu inwestycji itp.). Dla inwestycji opartych na projektach typowych lub powtarzalnych, np. dla budownictwa mieszkaniowego, rezerwa może być ustalona poniżej 5%.

8. Narzut z tytułu ryzyka stosowania ryczałtu jest pokrywany z rezerwy na nieprzewidziane roboty i wydatki.

§ 7. Sporządzający założenia obowiązany jest opracować kartę inwestycji, zawierającą charakterystyczne dane, wielkości podstawowe i wskaźniki właściwe dla danego rodzaju inwestycji, wyrażone w jednostkach naturalnych i wartościowych.

§ 8. Inwestor powinien przekazać założenia przed ich zatwierdzeniem do zaopiniowania przyszłemu realizatorowi inwestycji (generalnemu dostawcy), który może zaproponować wprowadzenie do nich zmian i uzupełnień, zmierzających do zwiększenia efektywności inwestycji, a w szczególności mających wpływ na skrócenie czasu jej realizacji lub na obniżenie kosztu robót, lecz bez naruszania standardu jakościowego rozwiązań przewidzianych założeniami. Realizator inwestycji obowiązany jest przekazać inwestorowi opinię w terminie nie dłuższym niż 14 dni. Niewyrażenie opinii w tym terminie oznacza przyjęcie przez realizatora inwestycji proponowanych rozwiązań.

§ 9. 1. Sporządzający założenia, inwestor, wykonawcy i generalni dostawcy urządzeń obowiązani są do współpracy w toku opracowywania założeń.

2. Sporządzający założenia obowiązani są:

- 1) dokonać uzgodnień, przewidzianych w przepisach szczególnych, w zależności od charakteru i lokalizacji inwestycji, w zakresie:

- a) warunków realizacji danego przedsięwzięcia inwestycyjnego w świetle przepisów prawa budowlanego, górniczego, wodnego, lotniczego oraz ustaw o planowaniu przestrzennym, o kolejach, łączności, drogach publicznych, ochronie powietrza atmosferycznego, ochronie gruntów rolnych i leśnych oraz o rekultywacji gruntów, ochronie przyrody, ochronie dóbr kultury i dekretu o państwowej inspekcji sanitarnej — z właściwymi organami państwowymi,

- b) wymagań sanitarnych określonych odrębnymi przepisami, bezpieczeństwa i higieny pracy oraz ochrony przeciwpożarowej — z rzeczoznawcami działającymi w jednostkach projektowania,
 - c) warunków wynikających z przepisów o gospodarce paliwowo-energetycznej — z właściwymi organami Państwowego Inspektoratu Gospodarki Paliwowo-Energetycznej,
- 2) uzyskać od właściwych jednostek dane i warunki techniczne związane z przyłączeniem obiektów do istniejących sieci: telekomunikacyjnych, wodociągowych, kanalizacyjnych, gazowych, energetycznych, dróg wodnych i lądowych oraz kolei.

3. Organy i jednostki gospodarcze, o których mowa w ust. 2, obowiązane są w ciągu 14 dni od daty udostępnienia im materiałów z założeń określić warunki techniczne przyłączenia obiektów do sieci.

4. Niezgłoszenie uwag przez organy, o których mowa w ust. 2 pkt 1, w terminie 14 dni traktować należy jako zgodę na proponowane w założeniach rozwiązania.

5. Uzgodnień nie wymagają zagadnienia uregulowane jednoznacznie w obowiązujących normatywach technicznych projektowania, normach, projektach typowych, wytycznych typizacji oraz przepisach szczególnych, wydanych przez organy, o których mowa w ust. 2 pkt 1, jeżeli w założeniach nie przewiduje się od nich odstępstw. Za dochowanie zgodności w tym zakresie odpowiedzialny jest sporządzający założenia.

§ 10. 1. Właściwy wojewódzki organ koordynacji terenowej inwestycji, na wniosek sporządzającego założenia, organizuje konferencję w celu ostatecznego uzgodnienia problemów wynikających z założeń, które tego wymagają. W konferencji tej obowiązani są wziąć udział upoważnieni przedstawiciele sporządzającego założenia, inwestora i organów, w których przeprowadza się uzgodnienia.

2. Zakres zagadnień będących przedmiotem uzgodnień na konferencji, o której mowa w ust. 1, określa sporządzający założenia, dostarczając jednocześnie organom, z którymi przeprowadza się uzgodnienia, odpowiednio części założeń oraz krótką informację ogólną z danymi o podstawowych wielkościach projektowanej inwestycji.

3. O przyjęciu określonego w ust. 1 trybu ostatecznych uzgodnień decyduje właściwy organ prezydium wojewódzkiej rady narodowej, uwzględniając charakter i znaczenie danej inwestycji oraz zakres zagadnień związanych z inwestycjami towarzyszącymi i wspólnymi.

4. Konferencja uzgadniająca powinna odbyć się w ciągu 14 dni od otrzymania przez zainteresowane strony materiałów, o których mowa w ust. 2. W razie nieuzgodnienia kwestii spornych powinny one być rozstrzygnięte w ciągu dalszych 14 dni przez upoważnionego przedstawiciela prezydium wojewódzkiej rady narodowej w obecności zainteresowanych stron. W szczególnych wypadkach sprawa sporna (ze stanowiskiem wojewódzkiej rady narodowej) może być przedstawiona do decyzji organowi naczelnemu (centralnemu) właściwemu do spraw wymienionych w § 9 ust. 2 pkt 1.

§ 11. 1. Przed zatwierdzeniem założeń inwestycji, zwłaszcza o kluczowym znaczeniu dla rozwoju gospodarki narodowej i o skomplikowanym bądź o nowatorskim charakterze, inwestor powinien korzystać z opinii (konsultacji) właściwych instytucji (zakładów) naukowo-badawczych oraz wybitnych specjalistów krajowych z danej dziedziny, a w szczególnych wypadkach także — specjalistów zagranicznych.

2. W wypadkach uzasadnionych znacznym zakresem inwestowania właściwy minister (kierownik urzędu centralne-

go), zarząd centralnego związku spółdzielczego, prezydium wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa) może powołać na stałe lub doraźnie grupę specjalistów do opiniowania założeń określonych inwestycji.

3. Korzystanie z opinii, o których mowa w ust. 1 i 2, nie zmniejsza odpowiedzialności inwestora zatwierdzającego założenia.

§ 12. 1. Założenia inwestycji planu centralnego i terenowego zatwierdza:

- 1) o kluczowym znaczeniu dla rozwoju gospodarki narodowej (inwestycje strukturalne) — właściwy minister (kierownik urzędu centralnego),
- 2) branżowych — dyrektor zjednoczenia, kombinatu lub jednostki równorzędnej albo upoważniony dyrektor przedsiębiorstwa,
- 3) przedsiębiorstw — dyrektor przedsiębiorstwa,
- 4) jednostek budżetowych w planie centralnym — kierownik jednostki budżetowej na podstawie upoważnienia właściwego ministra, a w planie terenowym — kierownik jednostki budżetowej lub właściwego wydziału na podstawie upoważnienia przewodniczącego prezydium rady narodowej.

2. Minister (kierownik urzędu centralnego) lub prezydium wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa) może zastrzec do swojej właściwości zaopiniowanie przed zatwierdzeniem lub zatwierdzenie założeń niektórych inwestycji wymienionych w ust. 1 pkt 2. Opinie te mają charakter wiążących zaleceń kierunkowych dla organu zatwierdzającego założenia.

3. Właściwość organów do zatwierdzenia założeń inwestycji organizacji spółdzielczych ustalają zarządy centralnych związków spółdzielni, stosownie do uprawnień wynikających z systemu finansowania inwestycji organizacji spółdzielczych.

4. Założenia dotyczące budownictwa mieszkaniowego, a w szczególności budowy lub rozbudowy osiedli, z uwzględnieniem inwestycji towarzyszących, zatwierdza prezydium wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województwa) — niezależnie od formy realizacji tego budownictwa (spółdzielcze, rad narodowych, zakładowe itp.).

5. Prezydium wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa) może upoważnić imiennie przewodniczącego prezydium powiatowej (dzielnicowej) rady narodowej do zatwierdzania założeń rozbudowy osiedli realizowanych przez radę narodową lub dyrektora oddziału Centralnego Związku Spółdzielni Budownictwa Mieszkaniowego do zatwierdzania założeń spółdzielczego budownictwa mieszkaniowego.

§ 13. Przewodniczący Komisji Planowania przy Radzie Ministrów może zastrzec do swej właściwości zaopiniowanie przed zatwierdzeniem założeń inwestycji o kluczowym znaczeniu dla rozwoju gospodarki narodowej (strukturalnych) i o powiązaniach międzybranżowych. Opinie te mają charakter wiążących zaleceń kierunkowych dla organu zatwierdzającego założenia.

§ 14. 1. W uzasadnionych wypadkach zmiana założeń, mająca wpływ na zdolności produkcyjne lub usługowe, koszt oraz efektywność inwestycji, wymaga powtórnego zatwierdzenia przez organ, który zatwierdził te założenia.

2. Zmiana, o której mowa w ust. 1, może wynikać:

- 1) z postępu technicznego i technologicznego, dającego udowodnione relatywnie wyższe efekty niż rozwiązania przyjęte w zatwierdzonych założeniach w postaci:

- a) wzrostu zdolności produkcyjnej i jakości produkcji uzasadnionej potrzebami krajowymi lub eksportowymi,
 - b) obniżenia pracochłonności i zasadniczego wzrostu wydajności pracy,
 - c) obniżenia kosztów eksploatacji,
- 2) z uściśleń projektowych, wywierających wpływ na wy cenę kosztów inwestycji i dających efekty gospodarcze analogiczne lub relatywnie niższe niż określone w zatwierdzonych założeniach.

3. Wniosek w sprawie wprowadzenia zmian w założeniach powinien określać skorygowaną efektywność inwestycji i zawierać oświadczenie przedsiębiorstw wykonawczych oraz producentów i dostawców maszyn i urządzeń, stwierdzające możliwość wykonania zmienionego zakresu robót i dostaw.

4. Przed wprowadzeniem zmian w założeniach realizowanej inwestycji, powodujących zwiększenie kosztu inwestycji lub obniżenie efektywności inwestycji, organ zatwierdzający zmiany powinien uzyskać opinię banku finansującego i zgodę jednostki nadrzędnej, z zachowaniem przepisów o rozszerzeniu uprawnień dyrektorów państwowych przedsiębiorstw przemysłowych przemysłu kluczowego i dyrektorów ich zjednoczeń. Uzyskanie zgody nie dotyczy ministrów (kierowników urzędów centralnych), prezydentów wojewódzkich rad narodowych (miast wyłączonych z województw).

§ 15. 1. Zatwierdzone założenia stanowią podstawę do sporządzenia projektów technicznych oraz do przygotowania realizacji inwestycji.

2. Inwestor ma prawo na własny koszt i ryzyko, przed zatwierdzeniem założeń, spowodować sporządzenie projektów obiektów i robót przewidzianych do realizacji w pierwszej kolejności na prawnie użytkowanym lub pozyskanym terenie.

3. W razie przystępowania do realizacji inwestycji po upływie 2 lat od zatwierdzenia założeń inwestor powinien dokonać analizy ich aktualności i potwierdzić ważność podjętej uprzednio decyzji zatwierdzającej założenia bądź opracować nowe założenia i zatwierdzić je w trybie ustalonym w § 14.

Projekt techniczny inwestycji

§ 16. 1. Projekt powinien być sporządzany ze stopniem szczegółowości dostosowanym do warunków realizacji i w sposób zharmonizowany z przyjętym w założeniach przebiegiem węzłowych robót, dostaw i czynności, objętych poszczególnymi zadaniami inwestycyjnymi.

2. Sporządzenie projektu może być powierzone:

- 1) jednostce projektowania,
- 2) generalnemu realizatorowi inwestycji (GRI), wykonawcy bądź dostawcy, który podejmuje się realizacji inwestycji łącznie ze sporządzeniem projektu.

3. Sposób dostarczenia wykonawcy projektu — w całości bądź częściami — ustalany jest w zawieranych umowach o prace projektowe i o realizację inwestycji.

4. W celu maksymalnego skrócenia okresu realizacji inwestycji należy szeroko stosować zasadę dostarczania zamawiającemu projektów częściami pod warunkiem zachowania prawidłowego, wzajemnie skoordynowanego przebiegu projektowania i budowy.

§ 17. 1. Projekt powinien zawierać:

- 1) podstawowe dane charakteryzujące zadanie (obiekt),
- 2) szczegółowy plan zagospodarowania terenu sporządzony dla zadania inwestycyjnego lub jego odpowiednią część określającą usytuowanie obiektu,

- 3) schematy ideowe i wyniki obliczeń, obliczenia i opisy w niezbędnym zakresie,
- 4) graficzne przedstawienie projektowanych rozwiązań umożliwiające jednoznaczne ich określenie,
- 5) rysunki robocze niezbędne do zgodnego z projektem wykonania konstrukcji i instalacji oraz sporządzane indywidualnie rysunki architektoniczno-budowlane,
- 6) zestawienia kosztów (kosztorysy) robót i obiektów w zakresie uznanym za konieczny przez wykonawcę budowy lub inwestora,
- 7) wskaźniki techniczno-ekonomiczne, charakteryzujące główne rozwiązania w projekcie,
- 8) inne niezbędne dane stosownie do charakteru zadania lub obiektu.

2. Projekt inwestycji polegających na budowie (rozbudowie) zakładów przemysłowych powinien ponadto zawierać:

- 1) charakterystykę procesu produkcji z uwzględnieniem zaopatrzenia materiałowo-technicznego i powiązań kooperacyjnych oraz charakterystykę organizacji produkcji,
- 2) zestawienia maszyn i urządzeń stanowiących wyposażenie techniczne oraz ich charakterystyki techniczno-eksploatacyjne, które nie mogą być pogorszone w czasie realizacji inwestycji,
- 3) rysunki rozstawienia maszyn i urządzeń bądź ważniejszych węzłów technologicznych, a w razie potrzeby przekroje budynku z gabarytami maszyn i urządzeń,
- 4) rysunki bądź modele koordynacyjno-kontrolne sieci i urządzeń technologicznych.

3. W projekcie technicznym następuje uściślenie kosztu robót i obiektów. Różnice wynikłe między uściślonymi na etapie projektu technicznego zestawieniami (kosztorysami) robót i obiektów a odpowiednimi zestawieniami zatwierdzonego zestawienia kosztów zadania (z kz) należy przenosić do rezerwy, odpowiednio ją zwiększając lub zmniejszając.

§ 18. 1. Przedsiębiorstwa budowlano-montażowe sporządzają we własnym zakresie rysunki robocze rusztowań i deskowań, rysunki warsztatowe konstrukcji metalowych i urządzeń instalacyjnych, rysunki form do wytwarzania prefabrykatów. Dopuszcza się przejściowo możliwość zlecania tych prac jednostkom projektowania.

2. Dostawcy maszyn i urządzeń sporządzają we własnym zakresie rysunki konstrukcyjne nietypowych maszyn i urządzeń, dane niezbędne do zaprojektowania fundamentów pod maszyny i urządzenia, rysunki warsztatowe, projekty i rysunki montażowe oraz instrukcje obsługi maszyn i urządzeń — według zasad określonych odrębnie przez właściwych ministrów.

3. Projekty organizacji robót i zagospodarowania placu budowy wraz ze szczegółowymi wytycznymi wykonawczymi sporządzają we własnym zakresie i na własny koszt odpowiednio generalny wykonawca i podwykonawca, według zasad określonych odrębnie przez Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych.

4. Projekt zarządzania zakładem, plany uruchomienia produkcji, zapewnienia surowców i elementów kooperacyjnych, przygotowania i szkolenia kadr oraz dokumentację rozruchową przygotowuje inwestor (przyszły użytkownik), który całość lub część tych opracowań może zlecić wyspecjalizowanemu przedsiębiorstwu.

§ 19. 1. Jednostka projektowania ponosi pełną odpowiedzialność za sporządzony projekt, jego jakość i nowoczes-

ność rozwiązań oraz za dostosowanie zawartości projektu do określonego przez inwestora celu i właściwych warunków techniczno-eksploatacyjnych.

2. Odpłatne pełnienie nadzoru autorskiego należy do obowiązku sporządzającego projekt.

§ 20. 1. Inwestor odbiera projekt po sprawdzeniu jego zgodności z założeniami i dotrzymania przez zleceniobiorcę warunków umowy.

2. Umową zawartą pomiędzy inwestorem a jednostką projektowania określa prawa i obowiązki autora projektu oraz zakres i czas trwania nadzoru autorskiego.

Uproszczony tryb przygotowania inwestycji do realizacji

§ 21. 1. Dokumentacja uproszczona (jednostadiowa) sporządzana dla inwestycji prostych, o których mowa w § 2 pkt 6, obejmuje niezbędny zakres elementów projektu technicznego i założeń.

2. Dokumentację uproszczoną może sporządzić we własnym zakresie inwestor.

3. Dokumentacja uproszczona dla inwestycji, o których mowa w § 2 pkt 6 lit. c), powinna zawierać przykładowo:

- 1) uzasadnienie potrzeby podjęcia inwestycji z opisem funkcji użytkowej,
- 2) uproszczone obliczenie spodziewanych efektów i terminy ich uzyskania,
- 3) zestawienie kosztów robót oraz preliminarz zakupów i wydatków,
- 4) szkice sytuacyjne i rysunki z opisem technicznym, jeżeli wykonanie robót tego wymaga.

4. Przy inwestycjach przedsiębiorstw, o których mowa w § 2 pkt 6 lit. c), gdy wymianę urządzeń produkcyjnych oferuje ich producent, wystarczającą podstawą do przeprowadzenia modernizacji może być oferta, a następnie umowa zawarta z zamawiającym, która określi zakres i termin oraz koszt wymiany urządzeń i korzyści gwarantowane zamawiającemu.

§ 22. 1. Uzgodnienia dokumentacji inwestycji prostych z właściwymi organami i jednostkami gospodarczymi należy przeprowadzać w niezbędnym (ograniczonym) zakresie według przepisów § 9 i 10.

2. Dokumentacja, o której mowa w § 21, zatwierdzona zgodnie z ustaleniami § 12, stanowi podstawę realizacji inwestycji.

III. Przepisy końcowe.

§ 23. Ministrowie (kierownicy urzędów centralnych) nadzorujący organy państwowe uprawnione do opiniowania dokumentacji inwestycji na podstawie przepisów szczególnych wydadzą w terminie do dnia 30 czerwca 1972 r. wytyczne ograniczające do niezbędnych potrzeb zakres wymaganych uzgodnień oraz zmierzające do usprawnienia trybu ich przeprowadzania.

§ 24. Minister Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych — w uzgodnieniu z Przewodniczącym Komisji Planowania przy Radzie Ministrów — dostosuje w terminie do dnia 30 czerwca 1972 r. przepisy w sprawie kosztorysowania i zawierania umów o realizację inwestycji do zasad określonych w niniejszej uchwale. Zmiany te i uzupełnienia powinny w szczególności uwzględniać:

- 1) wydanie przepisów o sporządzaniu zbiorczych zestawień kosztów (zsk) i zestawień kosztów zadań (zskz),
- 2) określenie podstaw dla szerszego stosowania kalkulacji wskaźnikowej elementów i obiektów oraz rozliczania się za wykonane elementy i obiekty według wyceny wskaźnikowej,
- 3) zasadę jednorazowego ustalania i uzgadniania danych wyjściowych do kosztorysowania w założeniach techniczno-ekonomicznych.

§ 25. 1. Ze względu na specyfikę inwestycji właściwi ministrowie (kierownicy urzędów centralnych) mogą ustalić zasady projektowania inwestycji w górnictwie, rolnictwie, budownictwie mieszkaniowym, gospodarce komunalnej i budownictwie wodnym, uzupełniające przepisy uchwały.

2. Wydanie przepisów uzupełniających dla inwestycji w innych działach gospodarki wymaga zgody Przewodniczącego Komisji Planowania przy Radzie Ministrów.

§ 26. Tracą moc:

- 1) uchwała nr 110 Rady Ministrów z dnia 23 czerwca 1969 r. w sprawie projektowania inwestycji (Monitor Polski Nr 28, poz. 220),
- 2) zarządzenie nr 40 Prezesa Rady Ministrów z dnia 12 maja 1970 r. w sprawie zapobiegania wzrostowi wartości kosztorysowej inwestycji w fazie ich realizacji (Monitor Polski Nr 15, poz. 126),
- 3) zarządzenie nr 78 Prezesa Rady Ministrów z dnia 12 lipca 1971 r. w sprawie usprawnienia trybu uzgadniania założeń techniczno-ekonomicznych inwestycji (Monitor Polski Nr 39, poz. 252).

§ 27. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: P. Jaroszewicz

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 31 marca 1972 r.

w sprawie zapasów nieprawidłowych podlegających bieżącej przecenie i zasad rozliczania skutków tej przeceny.

Na podstawie § 1 ust. 1 pkt 11 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 kwietnia 1950 r. w sprawie zakresu działania Ministra Finansów i zmiany zakresu działania Państwo-

wej Komisji Planowania Gospodarczego (Dz. U. Nr 22, poz. 188) zarządza się, co następuje: